

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Fișă de resurse Observați ca să știți. Trunchiul modulului/ D

Contact : U. Cugola

1 – Tematica abordată

Tema abordată în această fișă se referă la problema legăturii dintre observare și cunoaștere. Observarea este o sursă de cunoștințe, cunoaștere care apoi ghidează practicile noastre ca profesioniști. Dar este suficient să observăm ca să știm? Ar trebui ca observația să fie completată de altceva pentru a face legitimă cunoașterea? Și ce să observăm și ce statut are cunoașterea legată de observația noastră?

2 - Elemente de abordare a observației:

- A observa pentru a cunoaște este o necesitate care se înrădăcinează în științele empirice, în special cele ale naturii. Primii pași ai omului în științe au loc într-un mod experimental și cu simțurile lor : observarea stelelor, plantelor, animalelor, materiei etc ... Dar nu este suficient să ne conformăm simțurilor (auzul, vederea, mirosul ...) la conturul unui obiect pentru a ne asigura de o cunoaștere a acestuia. Deoarece observarea nu este un act spontan și natural.
- A observa într-adevăr nu este un act pasiv și empiric care ar fi suficient să se permită desfășurarea prin întoarcerea obiectului pentru a înregistra cunoștințe despre el. Acesta este sensul inversării perspectivei lui Kant cu Galileo și Copernic. Cu Copernic, pământul se învâрте în jurul soarelui și nu invers, așa cum credeau grecii. Și astfel, conform ideilor lui Kant și din știința modernă, obiectul (care să fie cunoscut) se învâрте în jurul subiectului (observatorul) și nu invers. Dacă putem cunoaște obiectul, este pentru că îl experimentăm și construim o observație orientată pe ipoteze, categorii, selectarea câmpurilor și temelor specifice etc.
- Cu alte cuvinte, cunoștințele pe care le voi avea cu privire la un copil cu cerințe educaționale speciale (CES) vor veni dintr-o observație elaborată, conștient de faptul că îl voi avea pe mine și pe mine în relația noastră. Această observație se consideră a fi participativă, iar construcția sa va fi ghidată de ipotezele, temele și interesele unui profesionist în educație și predare.
- Astfel, el poate structura o observație a copilului, de exemplu: în timp (recepție, timp de masă, recreere, pauză, gust, ieșire de clasă ...), în spațiu (clasă, terenul de joacă, cantina, spațiul public, ..), în grup (interacțiuni cu alți copii în general) etc.

4/ Limite și perspective

Limita care trebuie luată în considerare aici este că observarea trebuie structurată prin rețele concepute în funcție de ipotezele și interesele selectate. În cursul activității profesionale, nu este întotdeauna ușor să existe posibilitatea și timpul de a ține la curent aceste rețele. Celălalt punct important se referă la exploatarea materialului obținut, care trebuie să poată fi împărțit cu o echipă sau mai mulți profesioniști, pentru a garanta o obiectivitate relativă a cunoștințelor produse despre

copil. Pentru că acest lucru nu este niciodată un mit împărtășit de adulți, deoarece este vorba de a lua în considerare sprijinul acordat copilului și, în cele din urmă, crearea viitorului său.